

gânduri i le-a înfățișat Mântuitorului: întâi îndemnându-L să facă pietrele pâini, al doilea făgăduindu-I toată lumea dacă i se va închina și al treilea spunându-I că va fi acoperit cu slavă dacă va asculta, întrucât nu va păți nimic dintr-o așa de mare cădere (Matei IV, 3 ș. u.). Dar Domnul, dovedindu-Se mai presus de acestea, i-a poruncit diavolului să meargă înapoia Lui. Prin acestea ne-a învățat că nu este cu puțință să alunge cineva de la sine pe diavol dacă n-a disprețuit aceste trei gânduri.

2. Toate gândurile diavolești furișează în suflet chipurile lucrurilor sensibile, care, punându-și întipărirea în minte, o fac să poarte în ea formele acelor lucruri. Deci de la însuși lucrul care se deapănă în minte poți cunoaște care drac s-a apropiat de tine. De pildă, dacă în cugetul meu se înfățișează chipul omului care m-a

păgubit sau m-a necinstit, el dă pe față gândul ținerii de minte a răului furișat în mine. Dacă iarăși se învârtă în minte gândul la bani sau la slavă, dintr-acestea se va cunoaște duhul care ne necăjește. Asemenea și la alte gânduri, din lucru află pe dracul ce e de față și îți furișează năluciri. Cu aceasta nu zic că toate amintirile acestor feluri de lucruri vin de la draci, deoarece și mintea însăși, stârnită de om, aduce închipuiri de lucruri și fapte; ci numai acelea dintre amintiri care aprind mânia și pofta împotriva firii. Căci prin tulburarea acestor puteri mintea preacurvește în cuget și este războită, neputând primi arătarea lui Dumnezeu, Cel ce i-a dat Legea, dar strălucirea luminii dumnezeiești se arată puterii cugetătoare a sufletului în vreme rugăciunii, după înlăturarea gândurilor lucrurilor.

Sursa: Extras din *Filocalia* – Vol. 1

Luni - Joi 27 feb. – 2 mar.	18:00	Canonul cel Mare
Vineri 3 martie	18:00	Paraclisul Maicii Domnului
Sâmbătă 4 martie	08:30	Sfânta Liturghie și Parastas
	18:00	Vecernie
Duminică 5 martie	08:30	Utrenia și Sfânta Liturghie

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

Pentru buletinul online abonarea se face pe site: www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

De va lăsa omul voia și cugetele sale și va face voia și cugetul lui Dumnezeu, pentru acela în lumea toată nu se va găsi nici loc, nici lucru care să-i împiedice mântuirea.

(Sfântul Petru Damaschin)

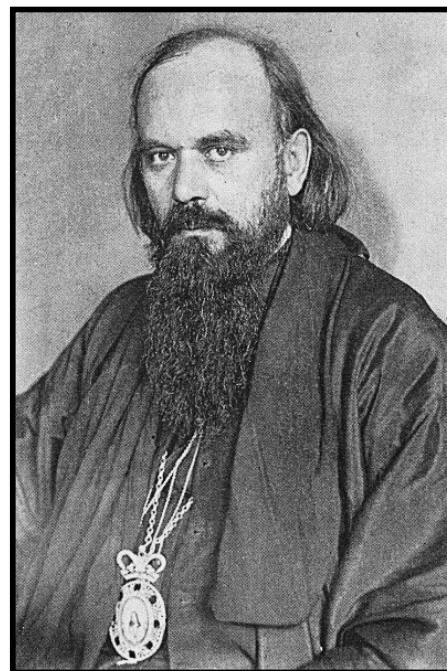
Nr. 201 / 26 februarie 2017

PE CE CALE SĂ PORNIM?

Oamenii nu pot urma calea cea dreaptă nu pentru că n-ar avea călăuză, ci pentru că au prea multe.

Și încă dintr-o pricină, arătată de Prorocul Ieremia prin aceste cuvinte: *Știu, Doamne, că nu este a omului calea lui, nici bărbat va merge și va isprăvi călătoria sa.* /Ier. 10:23/

Dar cine ne va arăta calea? Numai Cel în a cărui stăpânire este viața omului. Numai Cel ce ne-a trimis pe acest drum al vieții ne poate fi cale și călăuză. Căci numai El știe cele două capete ale căii, începutul și sfârșitul. Și cine ar putea ști acestea, dacă nu a fost de față la zidirea lumii și dacă nu este în stare să prevadă sfârșitul lumii zidite? Furnica, ce își măsoară cărarea ei în milimetri, nu ne poate spune nimic despre calea noastră

SFÂNTUL NICOLAE
VELIMIROVICI

1881 - 1956

lungă de kilometri; cum ar putea omul însuși, logodnic al morții încă din leagăn, să înfățișeze călătoria omenirii de mii de ani, de vreme ce propria sa călătorie în lumea aceasta ține o clipă sau două după socoteala Ziditorului vremilor, înaintea Căruia o mie de ani sunt ca o zi? Din pricina acestei desăvârșite nepriceperi și neputințe, oamenii începuturilor de la întunecarea lui Adam s-au tot înșelat cu privire la cale. Căci multe căi li s-au părut drepte, dar de fapt numai una este calea cea dreaptă, iar toate celelalte sunt greșite. Cu mult înainte de Hristos, înainte de noua socotire a anilor, înainte de capitolul mesianic din istorie, a văzut acestea și preaînțeleptul Solomón, zicând: *Este cale, care pare oamenilor dreaptă; iar sfârșitul ei duce în fundul iadului.* /Pil. 14:12/ O, frații mei, am putea afla oare vreun adevăr mai limpede? Nenumărate călăuze nedorite și necăutate ale vremurilor noastre ne cheamă: „Haideți pe drumul acesta! Asta-i singura cale bună!” Și noi privim, și la prima vedere ni se pare că așa este.

„Ascultați, oameni și popoare, calea științei este calea cea bună!” – strigă unii. Și nouă ni se pare că așa este. Dar cine merge pe această cale până spre capăt pricepe că omul care o urmează este aidoma

viermilor și omizilor, maimuțelor și microbilor, și la sfârșit află moarte fără înviere, și noapte fără zori.

Alții strigă: „Ascultați, oameni și popoare, calea culturii, aceasta este singura cale bună. Celelalte căi sunt căile sălbăticiiei!” Unii se păcălesc și aleg acest număr, precum la ruleta din cazinou, dar la sfârșit sunt păcăliți și batjocoriți, și fug de pe calea aceasta. Altfel ar cădea în cursa nereușitei și morții.

Cei de-ai treilea strigă: „Ascultați, oameni și popoare! Calea deplinei egalități între oameni este singura calea bună. Urmați-o, și veți fi fericiți.” Și unora li se pare că într-adevăr aceasta ar fi calea dreptății și adevărului. Dar undeva pe drum înțeleg că cel care îi fura în vremea inegalității îi fură și în calea egalității, și atunci încearcă să se întoarcă și să scape de nenorocire și moarte.

Și cei de-ai patrulea, și ai cincilea, și ai zecelea, și ai o sutălea, și ai miilea strigă, și strigă, și strigă. Cu adevărat, viața omenească nu a semănat nicicând mai mult cu un iarmaroc plin de nenumărați amăgitori, ca în vremurile noastre. Se cuvine să fim cu multă luare aminte. Rătăciții se înfățișează drept călăuze. Amăgitorii se înfățișează drept prieteni. Incendiatorii se înfățișează drept paznici ai casei. Bogătanii se înfățișează drept

izbăvitori, desfrânații drept însoțitori, necredincioșii drept povățuitori, pierzătorii de suflete drept sprijinitori. Cu adevărat, nicicând de la Adam nu au fost mai multe călăuze mincinoase decât în veacul al douăzecilea. Și în toate veacurile, ca și în acesta, este o singură cale bună și o singură călăuză adevărată – Domnul Iisus Hristos, Messía, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul și Răscumpărătorul oamenilor.

Eu sunt calea, a spus El în urmă cu două mii de ani. Și după ce vor trece încă două mii de ani, cuvintele Lui vor răsună precum argintul între pietre: *Eu sunt calea*. Și după alte două mii de ani, cuvintele Lui vor răsună precum aurul între tinichele: *Eu sunt calea*. La sfârșitul sfârșiturilor, când toate reclamele murdare vor obosi, toate minciunile vor răguși, iar răgetul lor de leu se va schimba într-un șuierat răgușit de șarpe, atunci toate urechile vor auzi numai răsunetul argintiu al cuvintelor lui Dumnezeu: *Eu sunt calea*. Iar toate generațiile, printre care și a noastră, vor avea de ales între mulți rătăciți și Hristos Călăuzitorul. Alegerea este a voastră. Ce ar fi dacă și voi, Sârbii, v-ați răzgândi și ați alege din nou? Sfântul Sávva l-a ales pe Hristos, și douăzeci de generații de Sârbi au urmat lui Hristos și vieții. Oare voi și

copiii voștri veți urma satanei și morții? Nu, ci lui Hristos. Amin.

Sursa: Sfântul Nicolae Velimirovici, episcopul Orhidei și Jicei, *Prin fereastra temniței*, Scrisoarea 20, Ed. Predania, 2009.

EVAGRIE PONTICUL

CAPETE DESPRE DEOSEBIREA PATIMILOR ȘI A GÂNDURILOR

1. Dintre dracii care se împotrivesc lucrării noastre, cei dintâi care se ridică cu luptă sunt cei încredințați cu poftele lăcomiei pântecelui, cei ce furișează în suflet iubirea de argint și cei ce ne momesc cu slava de la oameni. Toți ceilalți vin după aceștia să ia în primire pe cei răniți de ei. Căci este cu neputință să cadă cineva în mâinile duhului curviei dacă n-a fost doborât întâi de lăcomia pântecelui. Precum nu poate tulbura mânia pe cel ce nu luptă pentru mâncări sau bani, sau slavă. Și este cu neputință să scape de dracul întristării cel ce nu s-a lepădat de toate acestea. Nici de mândrie, cel dintâi pui al diavolului, nu va scăpa cineva dacă n-a smuls din sine iubirea de argint, rădăcina tuturor răutăților, dacă și sărăcia smerește pe om, după înțeleptul Solomon. Scurt vorbind, este cu neputință să cadă omul în puterea vreunui drac dacă n-a fost rănit mai întâi de acele căpetenii ale lor. De aceea și diavolul aceste trei